

LEV TOLSTOI

CUVÂNT ÎNAINTE

LEV NIKOLAEVICI TOLSTOI, unul dintre cei
maiestri ai literaturii mondiale, aparține
a familiei sale de la Iasnai, gubernia Tula.
*
MĂGARUL ÎN PIELE DE LEU
ȘI ALTE FABULE

ISBN 978-606-3391-10-4

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Partea I	
Calul și iapa.....	9
Vulpea și cocorul.....	10
Puii maimuței	12
Lupul și veverița	14
Vulturul, cioara și ciobanul.....	16
Doi cocoși și un vultur	17
Drumeții	18
Șoarecele, cocoșul și motanul	20
Cocoșul de munte și vulpea.....	22
Lupul și câinele	24
Naufragiu	26
Șoarecele care s-a îngrășat.....	28
Șoarecele și broasca	29
Broasca, șoricelul și uliul	30
Șoarecele de la câmp și șoarecele de oraș.....	31
Marea, râurile și pâraiele	32
Vulturul și vulpea	34

Pisica și vulpea	36
Maimuța și vulpea	38
Motanul cu zurgălăi	40
Leul și măgarul.....	42
Lupul și vulpea.....	43
Vulpea și lupul	44
Țăranul și norocul.....	45
Fetița și libelula.....	46
Șarpele de casă și ariciul	47
Stăncuța și ulciorul	48
Păsărica	49

Partea a II-a

Mincinosul.....	51
Furnica și porumbița	52
Stăncuța și porumbeii.....	53
Broasca țestoasă și vulturul.....	54
Măgarul și calul.....	56
Leul și șoarecele	58
Baba și găina	60
Găina și ouăle de aur.....	61
Câinele, cocoșul și vulpea.....	62
Dihorul.....	64
Leul, ursul și vulpea	65
Lupul și bătrâna	66
Libelula și furnicile	68
Broasca și leul	69

Partea a III-a

Lupul și cocorul.....	71
Slujnicele și cocoșul	72
Câinele și umbra sa.....	73
Cerbul și puiul de cerb.....	74
Vulpea și strugurii	76
Găina și rândunica.....	78
Măgarul în piele de leu	79
Viticulorul și fiii săi	80
Vulpea și țăpul.....	81
Cocorul și barza.....	82
Pescarul și peștișorul	84
Iepurii și broaștele.....	86
Tatăl și fiii săi	87

Partea a IV-a

Vulpea.....	89
Țânțarul și leul.....	90
Câinele și lupul.....	92
Măgarul sălbatic și cel domestic.....	94
Calul și stăpânii.....	95
Lupul și capra.....	96
Cerbul.....	98
Cerbul și via	100
Bătrânul și moartea.....	101
Leul și vulpea.....	102
Motanul și șoarecii.....	103

Partea a V-a

Corbul și vulpea	105
Doi prieteni	106
Țăranul și duhul apelor	108
Lupul și iedul.....	110
Leul, lupul și vulpea.....	112
Leul, măgarul și vulpea	114
Stuful și măslinul	115

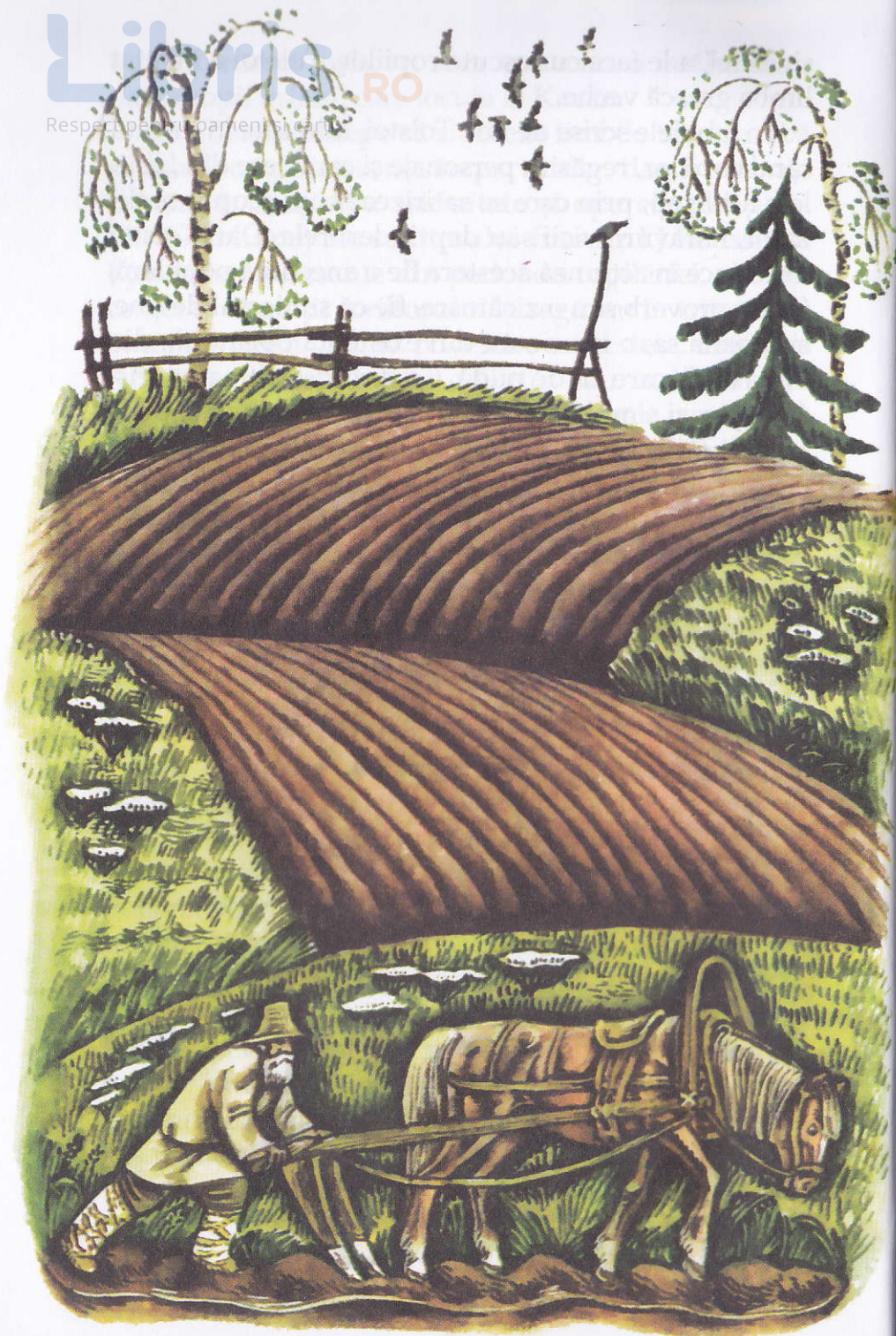
Partea a VI-a

Pisica și berbecul	117
Iepurele	118
Iepurele și broasca țestoasă	119
Prepelița și puii ei	120
Păunul	122
Ursul și albinele.....	124
Albinele și trântorii	125
Păunul și cocorul.....	126
Pitpalacul și vânătorul	127
Vrabia.....	128
Eretele și porumbeii.....	129
Stăpânul și slujbașul	130
Ulciorul și ceanul	132
Liliacul	133
Zgârcitul	134
Țăranul și câinele	136
Câinele cu jujeu	137

Ciobanul	138
Câinele pe fân	140
Lupul și osul	141
Câinele și hoțul.....	142
Lupul și iapa	144
Vulpea și lupul	146
Cerbul și calul.....	147
Două broaște.....	148
Lupoaica și porcul.....	149
Taurul și broasca	150
Broaștele își doreau un împărat	151
Negustorul și hoții	152
Soarele și vântul	153

În cazul în care vor apărea solicitări privind eventuale drepturi de autor, ai căror titulari legali, în ciuda tuturor demersurilor concrete întreprinse, nu au fost identificați ca atare, editura își manifestă întreaga disponibilitate pentru rezolvarea, în mod amiabil, a respectivelor situații.

CALUL ȘI IAPA

Nu exista zi sau noapte în care iapa să nu fie dusă în câmp, la păscut. Aceasta, în timp ce calul mânca pe săturate doar noaptea, iar ziua, cât era de lungă, ara ogorul. Odata, iapa îi zise calului:

- Nu înțeleg, de ce ari? Eu nu m-aș lăsa dusă la arat dacă aș fi în locul tău. Iar când stăpânul m-ar altoi cu biciul, l-aș izbi și eu cu copita.

Calul se gândi ce se gândi și a doua zi făcu așa cum îl sfătuisese iapa. Stăpânul, însă, când îl văzu cât de îndărătnic devenise, se duse și înhămă iapa la plug.

VULPEA ȘI COCORUL

Într-o zi, vulpea chemă la masă cocorul și îl servi cu o zeamă, pusă într-o farfurie întinsă. În zadar tot încercă cocorul să înghită din acea zeamă; fiindcă ciocul lui era atât de

lung, el nu izbuti în nici un chip să apuce măcar un strop. Vulpea linse, însă, cât ai clipi, tot ceea ce era în farfurie.

A doua zi, cocorul o pofti și el la masă pe vulpe și o servi tot cu o zeamă, dar pusă într-un ulcior cu gâtul îngust. Vulpea se tot strădui să bage botul în acel ulcior, dar cocorul, cu ciocul lui atât de lung, îl goli cât ai bate din palme.

PUII MAIMUȚEI

Omaimuță avea doi pui, pe care nu îi iubea la fel de mult. De fapt, doar pe unul îl iubea, iar pe celălalt nu prea îl avea la suflet.

Niște vânători văzură, într-o bună zi, urmele maimuței și se luară după ele. Aceasta,

înfricoșată, strânse la piept puiul iubit și o luă la fugă cu el în brațe, iar pe celălalt îl părăsi.

Puiul neîndrăgit se ascunse atât de bine în desișul pădurii, încât oamenii aceia nu reușiră să-l găsească și își văzură de drum.

În timpul acesta, maimuța sărise la iuțeală într-un copac, lovise capul puiului multiubit de un ciot și acesta murise pe loc. Când vânătorii plecară, ea coborî la rezezeală din copac și porni să-și găsească puiul părăsit. Dar degeaba îl tot căută, căci acesta dispăruse fără urmă. Și așa, maimuța rămase singură, fără nici unul dintre cei doi pui ai săi.

LUPUL ȘI VEVERIȚA

Tot ȝopăind și sărind de pe o creangă pe alta, veverița se prăbuși pe spinarea unui lup căzut într-un somn profund. Acesta sări brusc în picioare și, într-o clipită, o înșfăcă cu colții și vru s-o mănânce. Atunci, veverița începu să se jeluiască și să-l roage:

- Lasă-mă, lupule, lasă-mă, te rog, să plec.

Acesta se gândi puțin și îi răspunse:

- Bine, am să te las să-ți vezi de drum, dar numai cu condiția să-mi spui care este motivul pentru care voi, veverițele, sunteți întotdeauna atât de zglobii și vesele? În vreme ce eu sunt cuprins de tristețe și de urât, voi zburdați de colo-colo și vă zbunguiți, sărind de pe o creangă pe alta, prin coroanele copacilor.

Veverița îi răspunse:

- Mai întâi, ca să-ți pot răspunde, dă-mi voie să mă cațăr în copac, căci în acest loc îmi este teamă de tine.

Lupul încuviință, iar veverița se urcă în copac și de acolo îi zise:

- Tristețea și urâtul te stăpânesc cu totul fiindcă ești rău. Răutatea îți înveninează inima. Iar noi suntem întotdeauna atât de vesele și zglobii, căci suntem bune și niciodată nu facem rău cuiva...

VULTURUL, CIOARA ȘI CIOBANUL

Pe un imăș întins păștea, în tihnă, o turmă de oi. Deodată, din înaltul cerului, un vultur coborî ca o săgeată, înhăță în gheare un miel și se înalță în văzduh.

O cioară, văzând tot ceea ce se petrecuse sub ochii ei, își zise că ar avea și ea poftă de o bucă-țică de carne fragedă: „De fapt, nu este cine știe ce scofală, își spuse aceasta. Am să procedez întocmai ca vulturul și chiar voi face o treabă mai grozavă. Vulturul, de nătăflet ce este, a înșfăcat un biet mieluț pipernicit, dar eu am să iau berbecul cel gras, acela de colo.”

Zis și făcut; cioara se năpusti asupra berbecului, își înfipse ghearele în lâna lui și se opinti din răspuțeri, vrând să-l ridice. Dar degeaba se strădui. Și tot încercând să-l urnească, ghearele i se înfipseră atât de mult în lâna berbecului, încât nu mai știu cum să și le scoată. Tocmai atunci sosi și ciobanul. Acesta trase din lâna ghearele ciorii hrăpărețe, îi suci gâtul și apoi o aruncă cât colo.

DOI COCOȘI ȘI UN VULTUR

Doi cocoși se luară la hartă lângă o grămadă de bălegar. După ce se luptară cu înverșunare, cel mai puternic îl bătu pe cel mai slab, apoi îl fugări și îl alungă de acolo. Atunci, toate găinile din acea ogradă se adunară de jur-împrejurul învingătorului și începură să-l laude în fel și chip. Numai că țanțoșul cocoș dorea ca și vecinii, din cealaltă curte, să afle despre vigoarea și faima lui. Așa că, zbură pe acoperișul magaziei, bătu cu putere din aripi și începu să cânte cu viers răsunător:

- Uitați-vă la mine cât de puternic sunt, l-am învins pe cocoșul celălalt! Nu se află niciunde un alt cocoș pe măsura mea, care să se lupte cu mine!

Dar nu mai apucă să-și sfârșească strigarea, căci din văzduh coborî deodată un vultur, îl înhăță în gheare și, luându-și zborul, îl duse în cuibul său.

Un tânăr și un bătrân mergeau agale pe drum. Dar, deodată ce le fu dat să vadă: chiar în mijlocul drumului se afla un sac plin cu bani. Tânărul se apropie, ridică sacul și zise:

- Dumnezeu m-a îmbogățit.

Bătrânul îl privi și îi spuse:

- Eu cred că s-ar cuveni să-l facem pe din două.

Dar tânărul răspunse:

- Nu încape o asemenea vorbă, fiindcă nu l-am găsit împreună. Eu sunt cel care l-am ridicat din drum.

Bătrânul tăcu și ei plecară mai departe. Au mers așa împreună, fără să-și vorbească, o bună bucată de vreme. Deodată, în urma lor răsună un tropot de copite și apoi se auzi strigătul unuia din poteră:

- Hei, cine a furat un sac cu bani?!

Tânărul, speriat, se uită la bătrân și îi zise:

- Să nu cumva să dăm de vreun necaz, bunicule, pentru banii pe care i-am găsit în drum.

Bătrânul îi răspunse:

- Nu noi am găsit banii, ci tu i-ai găsit; și necazul, la fel.

Potera puse îndată mâna pe tânăr și îl duse la judecată, în târg, iar bătrânul făcu agale cale întoarsă și ajunse liniștit acasă.

